

Gedichten

Hans van de Waarsenburg

Hans van de Waarsenburg werd in 1943 in Helmond (NL) geboren, hij woont sinds 1966 in Maastricht. Hij debuteerde in 1965 met de bundel *Gedichten*. Voor zijn dichtbundel *De Vergrijzing* ontving hij in 1973 de Jan Campertprijs voor poëzie. Naast poëzie schrijft hij ook kinderboeken. Verder maakte hij radioprogramma's over literatuur en beeldende kunst en werkte hij als literair recensent.

Van 1995 tot 2000 was hij voorzitter van het P.E.N.-centrum Nederland. Als dichter las hij op een groot aantal internationale poëziefestivals.

Zijn recentste bundel is *Waar de wagen waren*, Uitgeverij Wereldbibliotheek, Amsterdam, 2003.

Hans van de Waarsenburg is voorzitter van The Maastricht Poetry Night, die plaatsheeft in juni.

De drie eerste gedichten die wij hier publiceren, vormen een soort cyclus. Van de Waarsenburg noemt ze *Rock 'n' Roll-gedichten*. Deze werden tevooren enkel als bibliofile nieuwjaarsgedichten gebruikt. De gedichten *Laphroaig* en *Sterfbed* zijn nog *kakelvers*.

THE DAYS BEFORE ROCK 'N ROLL

Kom er maar eens om, sokken dragen van
Verschillende kleur, in gemeenschap dansend
Voor de Hellepoorten en Awater, drinkend of
Het bier naar beneden stroomde tussen de benen

Van The Killer. On The Road en altijd
Andere muziek. Zo gewoon was het leven en
Arbeid was arbeid. Altijd tolden de woorden
Door het hoofd en dwarrelden radiozenders

Als stuifmeel in het oor. De wereld glansde als
Een groen kattenoog in de huiskamer. Als ik aan
De spoel draaide, luisterde ik naar de verboden,
Herhaald verboden muziek en verdriet bestond

Niet, gestorven werd er niet. De foto's hadden
Kartelrandjes en toonden vrolijke strandbeelden.
Hij met donkere zonnebril. Hij in stoere
Zwembroek en met beide voeten op drijfzand:

Johnny Weismüller in katoenen Tweka schaamlap.
Roy Orbison die zich in het Zeeuwsche water stort.
Hallo vader, ouderwetsche scherpstrijper, ben je
Er nog? Kom op, harde werker, stille zuiper,

Gods Getuige van het eeuwig Clareyn! Soms
Heffen wij nog de glazen en licht er iets op
In de schaduw van een kraakhelder overhemd,
Een gouden manchetsknoop, waarin je verdwijnt.

BILL HALEY IN MAASTRICHT

Wat was er zoal niet door de oren gegaan?
Zoetgevooisde Mantovani, Helmut Zacharias.
Suikerstroop van laag kermisallooi. Incestueus
Familiefestijn. Leve de opgestroopte rokken,

De grijpgrage, kluwende handen. De ooms
Bronzig, geil door Bavaria en opgejut klein
Clareyn. Roomse orgie, plotseling gesmoord
Door de wervelende kometen van Bill Haley.

Als ontploffende granaten knalde het geluid
De huiskamer binnen. Of de duivel zelf was
Verschenen. Of het einde der dagen was
Aangebrosen en de gordijnen scheurden.

Nooit werden hoofden zo stevig geschud
En werd er sputum geblazen in alle wind-
Richtingen. Die dagen dus, vol hellewens,
Slapeloze nachten en dagdromen snurkend.

Tijd is droef papiergeld, dat kwijnt in vinyl.
Yes, de krul plakke op zijn voorhoofd. Yes,
Spijkerpakken gingen uit hun bol. Buikige
Rock 'n Roll, terwijl Ambon swingde en

De bassist antiek zijn instrument bereed.
Pilzen werden verzwolgen, verdwenen in
De holtes van ieders verleden. Bill Haley
In Maastricht. Zondagmiddaglof, brylcream

Op oude hoofden. De vaders waren al dood,
Maar moesten opnieuw begraven. Het dampte
Nog na. Ik draaide mijn rug naar de zo breekbare
Dagen: SHAKE RATTLE 'N ROLL.

THE LAST WALTZ

Was ik je vergeten in dubbelgeluid?
Dolby, Dolby, op dat plein in Amsterdam?
Het Schiller Hotel, dat als een kajuitschip
Op het verleden dobberde. Ik moest mijn

Zangbrevet tonen, een meesterwerk
Maken - voor minder deed je het niet,
Madame, en landen in Brussel. Of er
Straten uit Rome werden overgevlogen

En ik clownskoppen schilderde op
Niet bestaande hoezen. Even was ik
Met je in Venetië, varende, in 'a dirty
Gondola' naar de doden van weleer.

Toen tijd een gotspe bleek. We dronken
Prosecco op dit tedere weerzien en
Droomden later over rafels, die als
Oud haar over het celluloid hingen.

Geluid vol ruis en tikken. Maar wanneer
Je tong in mijn oor walst, de eerste maten
Weer klinken, begint opnieuw de dans,
Madame, en draait alles van ooit en toen.

LAPHROAIG

- close your eyes and imagine the waves -

voor E. v. d. K.

Het was als balsem op de wonde
Van het ouder worden, die een -
Voudige mededeling: 'Als je dit

Drinkt, drink je vloeibare turf.' Ik
Dronk voorzichtig een glas klot
En rook een jeugd rond het veen,

Waar dagen trager draaiden, zon
Zomers zo lang scheen, waarna we
Vuren brandden. En toen het later

Werd, dat droeflater, dronken we
In Galway andere, Nobelgoed -
Gekeurde turf en Zwartbier. Waren

We even thuis in de huizen van
Voorbij, waar turf rookte in
De groene maanden nog en daarna,

Toen we de ogen sloten, hees een
Lied zongen en droomden van golven
Als ijsbloemen in de jongenskamer.

STERFBED

Daar lag dan koud en stil
De spraakgrage mandarijn,
Oranjabitter, bevrijd van
Pijn, borrels, glazen wijn.

Zijn Tomi werd een Haelen,
Vol schuld en droefazijn.
De wandelstok zicht je hand,
De vulpen morde in de dop.

De fles zocht je mond, teug
Van liefde en gramvol pijn.
Zo ver, zo ziek en toch nabij,
Het oude dichtershoofd.

Spuugzat, het smaakloos water
Der laatste jaren, de tinnen
Troost, zonder woord of klare.

Wars zocht je naar een mond,
Een wel, zo zacht zo teer.
In agonie vond je alleen de hare.